

Jézus és a zsidók egyik hosszú vitatkozásának a végét olvashatjuk a mai evangéliumi részben. Vagy nem is tudom, minek kellene nevezni, hisz az egyik fél kész a párbeszédre, a másik viszont nem is hallja meg, amit mondanak neki. A zsidók meg sem próbálják megérteni, amit Jézus mond, mert ők tudják, hogy Ábrahám az atyjuk, és tudják, hogy Jézus számáriai és ördögtől megszállott. Sajnos a vitakultúra az elmúlt két évezredben sem emelkedett, a karaktergyilkosság, a másik lekicsinylése az egyik legfontosabb ellenérve az emberek jelentős részének. Mindegy, mit mond a másik, nem gondolkozunk, már van kész válaszuk, amellyel a másik tudtára tudjuk adni, hogy miért nekünk van igazunk, miért ő mond hülyeséget. Mert sokszor ez a cél. A másik legyőzése a vitában, az, hogy mindenki tudja, nekem van igazam (mint mindig), elvégre nem hordjuk a lelkiismeretünket más zsebében, nem igaz? Diogenésztől származik a következő igazság: „Azért van két fülünk és egy szánk, hogy kétszer annyit hallgassunk, mint beszéljünk.” Tehát a következő vitánál, párbeszédnél figyeljünk magunkra, s ha rajtakapom magam, hogy míg őt hallgatom, már az ellenérveimet sorolom magamban az ő meglátásával szemben – s fejben már több ellenérvet tudtam felsorakoztatni az ellen, mint amit ő mellette –, akkor jusson eszembe Diogenész mondása, s próbáljam a másikat teljesen megérteni. Mielőtt még úgy járnék, mint a zsidók Jézussal, mert nem értették, hogy mi az a halál, amiről Jézus beszél. S a következő reakcióm – hasonlóan az evangéliumban olvasottakhoz – a felháborodás lesz, s ha a valóságban nem is, de képletesen könnyen ragadhatok én is követ.

Jézus azt mondta, hogy „Atyám dicsőít meg, ... én ismerem (őt), és megtartom tanítását.”

Én mennyire ismerem Jézus atyját? Mit teszek, hogy jobban megismerjem? Manapság divatos az „én-idő”. Mennyi „Isten-idő” van egy napomban, hetemben?

Szabó Jolán, Budapest